

EBA/GL/2022/11

---

26. september 2022

Smernice

---

o prenosljivosti, ki dopolnjujejo oceno
rešljivosti za strategije prenosa

1. Obveznosti v zvezi s skladnostjo in poročanjem

Vloga teh smernic

1. Dokument vsebuje smernice, izdane v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010¹. V skladu s členom 16(3) Uredbe (EU) št. 1093/2010 si morajo pristojni organi in finančne institucije na vsak način prizadevati za upoštevanje smernic.
2. V smernicah je predstavljeno stališče organa EBA o ustreznih nadzorniških praksah v Evropskem sistemu finančnega nadzora in o tem, kako bi bilo treba zakonodajo Unije uporabljati na določenem področju. Pristojni organi iz člena 4(2) Uredbe (EU) št. 1093/2010, za katere smernice veljajo, bi jih morali upoštevati tako, da jih ustrezno vključijo v svoje prakse (npr. s spremembo pravnega okvira ali nadzorniških postopkov), tudi če so smernice namenjene predvsem institucijam.

Dolžnost poročanja

3. Pristojni organi morajo v skladu s členom 16(3) Uredbe (EU) št. 1093/2010 do 09.03.2023 organ EBA uradno obvestiti, ali ravnajo oziroma ali nameravajo ravnati v skladu s temi smernicami, ali pa mu sporočiti razloge za njihovo neupoštevanje. Če pristojni organi do tega roka ne bodo poslali uradnega obvestila, bo organ EBA štel, da jih ne upoštevajo. Uradna obvestila je treba poslati na obrazcu, ki je na voljo na spletnem mestu organa EBA, z navedbo sklica „EBA/GL/2022/11“. Predložiti jih morajo osebe, ki so pooblaščenice za poročanje o skladnosti v imenu svojih pristojnih organov. Organu EBA je treba sporočiti tudi vsako spremembo stanja glede upoštevanja smernic.
4. Uradna obvestila bodo v skladu s členom 16(3) objavljena na spletnem mestu organa EBA.

---

¹ Uredba (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski bančni organ) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/78/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 12).

2. Predmet urejanja, področje uporabe in opredelitev pojmov

Predmet urejanja

1. Te smernice v skladu s členom 10(5) in členom 11(1) Direktive 2014/59/EU² določajo ukrepe, ki bi jih morali sprejeti institucije in organi za reševanje, da bi izboljšali rešljivost institucij, tudi subjektov iz člena 1(1) (v nadaljnjem besedilu: institucije), skupin ali skupin v postopku reševanja v okviru ocene rešljivosti v skladu s členoma 15 in 16 te direktive, zlasti kadar so v strategiji reševanja predvidena orodja za prenos.
2. Te smernice bi bilo treba brati skupaj s smernicami 2022/01 z dne 13. januarja 2022 o izboljšanju rešljivosti za institucije in organe za reševanje iz členov 15 in 16 Direktive 2014/59/EU (v nadaljnjem besedilu: smernice organa EBA o rešljivosti).

Področje uporabe

3. Te smernice se uporabljajo, kadar preferenčna strategija reševanja predvideva orodja za prenos. Vendar se lahko organi za reševanje odločijo, da bodo dele teh smernic, ki se nanašajo na orodja za reševanje (npr. strategije prenosa), uporabljale za institucije, katerih načrtovana preferenčna strategija reševanja ne temelji na teh orodjih in orodja za prenos na primer vključuje zgolj kot različico strategije, kot je navedeno v členu 22, prvi odstavek, točka 2(e), Delegirane uredbe Komisije (EU) 2016/1075³.
4. Te smernice se ne uporabljajo za institucije, za katere veljajo poenostavljene obveznosti načrtovanja reševanja v skladu s členom 4 Direktive 2014/59/EU.
5. Če se strategija reševanja spremeni, zlasti če se v preferenčno strategijo reševanja na novo vključi orodje za prenos, bi bilo treba te smernice začeti v celoti uporabljati čim prej, najpozneje pa 3 leta od dneva odobritve načrta reševanja, ki vključuje novo strategijo reševanja.
6. Organi za reševanje se lahko odločijo, da bodo za institucije, za katere veljajo poenostavljene obveznosti načrtovanja reševanja, in institucije, za katere je v načrtu reševanja določeno, da

---

² Direktiva 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Šeste direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 173, 12.6.2014, str. 190).

³ Delegirana uredba Komisije (EU) 2016/1075 z dne 23. marca 2016 o dopolnitvi Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta glede regulativnih tehničnih standardov, ki določajo vsebino načrtov za sanacijo, načrtov reševanja in načrtov reševanja skupine, minimalna merila, ki naj bi jih pristojni organ ocenil v zvezi z načrti sanacije in načrti sanacije skupine, pogoje za finančno podporo v skupini, zahteve o neodvisnih ocenjevalcih vrednosti, pogodbeno priznavanje pooblastil za odpis in konverzijo, postopke in vsebino zahtev v zvezi z obveščanjem in obvestilom o mirovanju ter operativno delovanje kolegijev za reševanje (UL L 184, 8.7.2016, str. 1).

bodo prenehale na način, ki je v skladu z veljavnim nacionalnim pravom, te smernice uporabljali delno ali v celoti.

7. Za institucije, ki niso del skupine, za katero velja konsolidirani nadzor v skladu s členoma 111 in 112 Direktive 2013/36/EU⁴, se te smernice uporabljajo na individualni ravni.
8. Za institucije, ki so del skupine, za katero velja konsolidirani nadzor v skladu s členoma 111 in 112 Direktive 2013/36/EU, se te smernice uporabljajo za celotno skupino v postopku reševanja, tj. za subjekte v postopku reševanja in njene podrejene družbe.

Naslovniki

9. Te smernice so namenjene organom za reševanje, kakor so opredeljeni v točki (2)(v) („organi za reševanje“) člena 4 Uredbe (EU) št. 1093/2010, in finančnim institucijam, ki so subjekti v skladu z Direktivo 2014/59/EU, kakor je opredeljeno v točki (1) člena 4 Uredbe št. 1093/2010 („institucije“).

Opredelitve

- Če ni določeno drugače, imajo izrazi v teh smernicah enak pomen kot izrazi, uporabljeni in opredeljeni v Direktivi 2014/59/EU in smernicah organa EBA o rešljivosti.
- „Strategije prenosa“ ali „orodja za prenos“ se v teh smernicah nanašajo na orodje prodaje poslovanja (z odkupom deležev ali odkupom sredstev) iz člena 38 Direktive 2014/59/EU, orodje premostitvene institucije (za tako imenovano zaprto reševanje s sredstvi upnikov) iz člena 40 Direktive 2014/59/EU in orodje izločitve sredstev iz člena 42 Direktive 2014/59/EU.

3. Izvajanje

Datum začetka uporabe

Te smernice se začnejo uporabljati **1. januarja 2024**.

---

⁴ Direktiva 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o dostopu do dejavnosti kreditnih institucij in bonitetnem nadzoru kreditnih institucij in investicijskih podjetij, spremembi Direktive 2002/87/ES in razveljavitvi direktiv 2006/48/ES in 2006/49/ES (UL L 176, 27.6.2013, str. 338).

4. Opredelitev obsega prenosa

---

10. Organi za reševanje bi morali določiti metodologijo za opredelitev subjekta ali subjektov, poslovnih področij ali portfeljev sredstev, pravic in/ali obveznosti, ki jih je treba prenesti (v nadaljnjem besedilu: obseg prenosa), saj je to na točki reševanja še vedno njihova odgovornost.
11. Institucije bi morale imeti v fazi načrtovanja reševanja možnost predlagati obseg prenosa v skladu z odstavkom 10. Institucije bi morale za ta namen opredeliti ovire in predlagati morebitne izboljšave, imeti pa bi morale tudi možnost, da predlagajo drug obseg prenosa ali njegove spremembe, da bi izboljšale verodostojnost in izvedljivost strategije prenosa ali orodja za prenos iz načrta reševanja.
12. Institucije bi morale biti na zahtevo organa za reševanje sposobne:
  - a) opredeliti in izpostaviti posamezne elemente obsega prenosa, določenega s strani organov za reševanje in po njihovih navodilih, v skladu s členom 11 Direktive 2014/59/EU; in
  - b) preveriti ustreznost obsega prenosa v različnih scenarijih, ki jih v skladu s členom 10(3), 10(7), točka (j), in členom 12(3) Direktive 2014/59/EU določijo organi za reševanje.
13. Organi za reševanje bi morali v skladu s členom 10(1), 10(7), točka (j), in členom 12(3), točka (b), Direktive 2014/59/EU pri določanju metodologije za opredelitev obsega prenosa v načrtih reševanja upoštevati:
  - a. namene orodij (glede na strategijo, določeno za institucijo) in dejavnosti institucij. Glavni obseg prenosa bi moral vključevati osnovna ali kritična sredstva, pravice in/ali obveznosti, ki jih je treba prenesti, da bi zagotovili skladnost s cilji reševanja, regulativnimi obveznostmi (vključno z zaščitnimi obveznostmi iz člena 44 Direktive 2014/59/EU ali obveznostmi iz člena 73 Direktive 2014/59/EU) in nameni orodja („prvi sloj obsega prenosa“), opredeliti pa bi ga bilo treba v skladu s seznamom meril, ki so natančneje določena v oddelku 4.1 spodaj;
  - b. medsebojne povezave znotraj institucije. Medsebojne povezave, za katere se uporablja prejšnji pododstavek (a) in ki jih zaradi zamudnosti in visokih stroškov ali pravnih omejitev (tudi tistih v zvezi z zaščitnimi ukrepi iz členov 76–80 Direktive 2014/59/EU) ni mogoče izločiti, bi bilo treba vključiti v obseg prenosa („drugi sloj obsega prenosa“) v skladu z oddelkom 4.2 spodaj.
14. Institucije bi morale pri vključevanju svojih sredstev, pravic in/ali obveznosti v obseg prenosa v skladu z njegovo opredelitvijo organe za reševanje opozoriti na ovire za prenosljivost ter predlagati možne načine za zmanjšanje tveganja in rešitve. Institucije bi si morale prizadevati za postopno zmanjšanje teh ovir. Pri ocenjevanju ovir za prenosljivost bi bilo treba v skladu z oddelkom 4.3 posebno pozornost nameniti čezmejnemu vprašanju.

15. Organi za reševanje bi morali pri določanju metodologije za opredelitev obsega prenosa, ki bo omogočal oblikovanje najučinkovitejše strategije za doseganje ciljev reševanja, preučiti, ali bi bilo obseg mogoče razdeliti na različne dele, da bi se pripravili na različne scenarije, omogočili uporabo kombinacije različnih orodij za prenos in različne zaporedne prenose in kombinacije v okviru istega orodja za reševanje ali prenos na več prejemnikov, saj bi navedeno lahko bilo potrebno.

4.1 Posebni preudarki glede posameznega orodja za prenos

4.1.1 Prodaja poslovanja

16. Če strategija reševanja vključuje orodje prodaje poslovanja, bi morali organi za reševanje med načrtovanjem reševanja oceniti tveganje izvršitve, povezano z odkupom sredstev in deležev⁵, ter razmisliti o najmanj vsiljivi transakciji, s katero bi bilo mogoče najbolje doseči cilje reševanja v skladu z odstavki 10 od 15.
17. Kar zadeva odkupe deležev, bi institucije morale preučiti, kakšno je zanimanje za obseg prenosa na trgu, da bi zagotovile čim višjo prodajno ceno obsega, in pri tem upoštevati prizadevanja v zvezi z načrtovanjem sanacije, primerljive transakcije, referenčna vrednotenja ali tržne trende. Institucije bi morale nato rezultate te analize posredovati organom za reševanje, da bi jih ti lahko upoštevali v svoji oceni prenosljivosti v okviru načrtovanja reševanja. V oceni bi bilo treba upoštevati dejavnosti, poslovni model, finančno uspešnost, odnose s strankami, distribucijske kanale in geografsko razčlenitev obsega prenosa, če so ti podatki na voljo.
18. Kar zadeva odkupe sredstev, bi institucije morale preučiti, kakšno je zanimanje za obseg prenosa na trgu, in sicer tako, da razmislijo o dodatnih sredstvih, zaradi katerih bi obseg postal privlačnejši za kupca, tudi o denarnih sredstvih, drugih likvidnih sredstvih in donosnih kreditih. Rezultate te analize bi morale nato posredovati organom za reševanje, da bi jih ti lahko upoštevali v svoji oceni prenosljivosti v okviru načrtovanja reševanja.
19. Institucije bi morale v skladu z odstavkom 11 teh smernic pomagati pri iskanju razpoložljivih možnosti za izboljšanje opredelitve obsega prenosa, da bi olajšale izvedbo prenosa. Preučiti bi morale zlasti, ali bi bilo obseg mogoče poenostaviti, da bi pri reševanju zmanjšali tveganja izvršitve. Razmisliti bi morale tudi o možnostih, ki bi se lahko uporabile pri opredelitvi obsega prenosa in s katerimi bi bilo mogoče zagotoviti uspešnejši prenos, na primer o jamstvih v okviru portfelja sredstev (člen 101(1), točka (a), Direktive 2014/59/EU) ali izločitvi nekaterih neželenih sredstev, pravic in/ali obveznosti, ki niso potrebne za neprekinjeno delovanje kritičnih funkcij in/ali temeljnih poslovnih področij, pri čemer bi se morale opirati na opredelitev delov obsega prenosa v skladu z odstavkom 21.

---

⁵ Odkup deležev pomeni prenos (kakor je opredeljen v členu 63(1), točka (c), Direktive 2014/59/EU) lastniških instrumentov (kakor so opredeljeni v členu 2(1), točka (61), Direktive 2014/59/EU) na prejemnika (kakor je opredeljen v členu 2(1), točka (80), Direktive 2014/59/EU), odkup sredstev pa prenos (kakor je opredeljen v členu 63(1), točka (d), Direktive 2014/59/EU) sredstev, pravic in/ali obveznosti na prejemnika (kakor je opredeljen v členu 2(1), točka (80), Direktive 2014/59/EU).

20. Institucije bi morale preučiti tudi, ali je trg zmožen absorbirati zadevni obseg prenosa, in v primeru kreditnih institucij s presežnim kapitalom in/ali zadostnim dostopom do trga oceniti, ali obstajajo tretji vlagatelji z zadostnimi sredstvi in predhodnimi izkušnjami z integracijo, ki bi bili ustrezni glede na konkurenčnost in strateške dejavnike. Rezultat te analize bi morale nato sporočiti organom za reševanje.
21. Organi za reševanje bi se morali opirati na prakso, opisano v odstavkih 18 in 20 teh smernic, in preučiti možnost prenosa različnih elementov obsega prenosa na različne potencialne prevzemnike glede na zadevne trge, njihovo absorpcijsko sposobnost ali geografsko naravo dejavnosti, da bi čim bolj povečali verjetnost uspešne izvedbe strategije prenosa in prispevali k rešljivosti. V skladu s členom 39(1) Direktive 2014/59/EU bi morali po potrebi razmisliti tudi o razdelitvi obsega prenosa na dele, da bi lahko strategijo reševanja bolje prilagodili nepredvidljivim pogojem reševanja in različnim možnim scenarijem, ki jih je treba preskusiti.
22. Institucije bi morale čim bolj preučiti, do katerih sprememb obsega bi lahko prišlo zaradi poslovnega razvoja institucije in spreminjajočih se gospodarskih razmer, in rezultate te analize sporočiti organom za reševanje, da bi rešljivost še izboljšale. Strukturne spremembe in predvidljive učinke bi bilo treba čim bolj upoštevati. Upoštevati bi bilo treba vsaj vpliv rešitev za sanacijo na sredstva, pravice in/ali obveznosti, na katere se nanaša glavni obseg prenosa (prvi sloj) v skladu z odstavki 13(a), 19 in 20 teh smernic.

4.1.2 Premostitvena institucija

23. Organi za reševanje bi morali pri določanju metodologije za opredelitev obsega, ki bi ga bilo treba prenesti na premostitveno institucijo in na katerega se nanašajo odstavki 10 do 13 teh smernic, upoštevati cilje in strategijo izstopa te institucije glede na obravnavani scenarij. Glavni obseg prenosa (prvi sloj) se lahko na primer opredeli različno glede na to, ali se premostitvena institucija vzpostavi za nadaljnjo izvedbo potrebnega ločevanja znotraj institucije, za zbiranje sredstev, pravic in obveznosti od različnih institucij v postopku reševanja v skladu s členom 40(1) Direktive 2014/59/EU ali če je treba premostitveno institucijo prodati kot celoto ali po delih v skladu s členom 41(2) Direktive 2014/59/EU.
24. Institucije bi morale organe za reševanje podpreti tako, da (v skladu z odstavkom 12 (b) in odstavkom 15 teh smernic) preskusijo, ali je opredelitev obsega prenosa ustrezna, pripomorejo k oceni tveganja izvršitve, predlagajo morebitne izboljšave obsega prenosa ter ocenijo zanimanje na trgu za obseg prenosa in absorpcijsko sposobnost trga. S tem se organom za reševanje omogoči, da čim bolj povečajo tržljivost premostitvene institucije in podprejo izbiro tega orodja za reševanje v načrtih reševanja.
25. Institucije bi morale oceniti profil tveganja kvalificiranih sredstev, pravic in obveznosti iz obsega prenosa in organom za reševanje pomagati pri oceni njihove združljivosti s sposobnostjo uspešnega poslovanja premostitvene institucije, ki bi morala zagotoviti nadaljnje izvajanje kritičnih funkcij. Profil tveganja (vključno s kreditnimi, tržnimi in operativnimi tveganji) obsega prenosa pred začetkom postopka prodaje ne bi smel ogroziti sposobnosti uspešnega poslovanja premostitvene institucije.

26. Če se premostitvena institucija vzpostavi, da bi podprla eno samo institucijo, bi morala ta institucija organe za reševanje podpreti pri ocenjevanju umerjenja kapitalskega in likvidnostnega položaja obsega prenosa ter pri tem zagotoviti, da vrednost obveznosti v skladu s členom 40(3) Direktive 2014/59/EU ne presega vrednosti sredstev, prenesenih z institucije v postopku reševanja, ali sredstev iz drugih virov, organ za reševanje pa bi moral oceniti vpliv obsega prenosa na kapitalski in likvidnostni položaj premostitvene institucije. Poleg tega bi morala biti za zagotavljanje uravnoteženega likvidnostnega položaja premostitvene institucije struktura zapadlosti sredstev skladna z zapadlostjo obveznosti, posebno pozornost pa bi bilo treba nameniti skupni obrestni meri za obveznosti, v razmerju do skupne obrestne mere za sredstva.
27. Da bi dodatno izboljšale rešljivost, bi morale institucije organe za reševanje podpreti pri ocenjevanju morebitnih sprememb obsega, za katere veljajo podobna načela, kot so določena v odstavku 22 teh smernic, in ki bi lahko vplivale na obseg prenosa, kakor je opredeljeno v odstavku 13(a) in odstavkih 23 do 26 teh smernic.
28. Organi za reševanje bi morali preučiti, pod katerimi pogoji bi bili prenosi nazaj na institucijo potrebni in/ali koristni za uresničitev strategije reševanja. To analizo bi bilo treba izvesti na ravni zadevnega dela obsega.
29. Organi za reševanje bi morali preučiti, ali bi bilo odkup deležev mogoče izvesti v okviru premostitvene institucije.

4.1.3 Orodje izločitve sredstev

30. Institucije bi morale na podlagi informacij, ki jih sporočijo organi za reševanje, te organe opozoriti na sredstva, pravice in/ali obveznosti, ki so skladni s pogoji iz člena 42(5) Direktive 2014/59/EU in načeli, določenimi v smernicah organa EBA o orodju izločitve sredstev⁶, da se v skladu s členom 12(3), točka (b), Direktive 2014/59/EU preuči, v kakšnem obsegu bi se lahko uporabljal orodje izločitve sredstev.
31. Institucije bi morale na podlagi navodil organov za reševanje elemente, ki bi jih bilo treba vključiti v obseg prenosa, opredeliti tako, da bi bili ustrezni glede na značilnosti družbe za upravljanje, kot jih opredelijo organi za reševanje. V zvezi s tem bi morali organi za reševanje v skladu s členom 42(5), točka (c), Direktive 2014/59/EU oceniti, ali je prenos potreben, da se zagotovijo čim višji dohodki iz likvidacije, zato se poslovni model in strategija izstopa družbe za upravljanje ne bi smela zanemariti. Organi za reševanje bi morali zlasti zagotoviti, da:
- je obseg prenosa skladen s poslovnim modelom družbe za upravljanje, če je ta že vzpostavljena, ali da se pri njem upošteva poslovni model družbe za upravljanje, ki bo vzpostavljena. Družbe za upravljanje so lahko zasnovane tako, da se osredotočajo na posamična sredstva ali so specializirane za določeno geografsko območje;

---

⁶ Smernice organa EBA o ugotavljanju, kdaj bi likvidacija sredstev ali obveznosti v okviru običajnih insolvenčnih postopkov lahko negativno vplivala na enega ali več finančnih trgov, v skladu s členom 42(14) Direktive 2014/59/EU (EBA/GL/2015/05).

- sta obseg prenosa in prodajna strategija usklajena, zlasti če naj bi družba za upravljanje absorbirala portfelje in dejavnosti različnih institucij, da se zagotovijo čim višji dohodki iz likvidacije ter preprečijo zniževanje vrednosti in učinki obsega;
  - obseg prenosa družbi za upravljanje v največji možni meri dopušča, da doseže kritično velikost za izkoriščanje ekonomije obsega. Zaželeno je, da ta kritična velikost ne presega velikosti trga, na katerem družba posluje;
  - obseg prenosa družbi za upravljanje omogoča, da v skladu z odstavkom 32 teh smernic iztrži dolgoročno vrednost, ki presega tržno vrednost na datum vrednotenja, kar pomeni, da bi bilo treba portfelje z negativnimi dolgoročnimi obeti obravnavati previdno.
32. Organi za reševanje bi morali vzpostaviti metodologijo, v skladu s katero bi institucije obseg prenosa, ki naj bi se v okviru orodja izločitve sredstev prenesel na družbo za upravljanje, strukturirale tako, da bi dolgoročna vrednost obsega presegala njegovo tržno vrednost, s čimer bi preprečili zniževanje vrednosti, čim bolj zmanjšali stroške reševanja in zaščitili javna sredstva (člen 31(2) Direktive 2014/59/EU). Dolgoročna vrednost donosnih portfeljev se lahko oceni na podlagi njihove sedanje tržne vrednosti, težava pa nastane pri oslabljenih in nedonosnih portfeljih. Organi bi morali v takšnih primerih na podlagi razpoložljivih tržnih analiz in analiz nadzornikov oceniti obete za izboljšanje zadevnih portfeljev in trgov ter preučiti, ali bi bilo zadevne portfelje mogoče kombinirati z donosnimi sredstvi (kombinacija različnih delov v skladu z odstavkom 15 teh smernic), da bi pozitivno vplivali na celotni profil obsega prenosa.
33. Institucije bi morale v skladu z odstavkom 22 teh smernic organe za reševanje podpreti pri ocenjevanju morebitnih sprememb obsega, ki bi lahko vplivale na obseg prenosa, da bi dodatno izboljšale rešljivost.
34. Organi za reševanje bi morali preučiti, pod katerimi pogoji bi bili prenosi nazaj na institucijo potrebni in/ali koristni za uresničitev strategije reševanja. Omenjeno analizo bi bilo treba izvesti na ravni zadevne enote .

4.2 Ugotavljanje medsebojnih povezav

35. Institucije bi morale biti organom za reševanje sposobne pojasniti ozadje analize, na kateri temelji opredelitev informacij iz odstavkov 15, 16 in 44 smernic organa EBA o rešljivosti ter načrtovanje reševanja, da bi izpolnile zahteve iz odstavkov 99, 100 in 101 smernic organa EBA o rešljivosti in zagotovile kontinuiteto obsega prenosa, ko se ta v skladu z odstavkom 13(b) teh smernic izloči od celotne skupine. Institucije bi morale biti ob upoštevanju načela sorazmernosti sposobne zlasti:
- razdeliti glavna poslovna področja in kritične funkcije na funkcionalne procese⁷ ter jih ustrezno povezati z organizacijskimi enotami;

---

⁷ Funkcionalne procese je mogoče opredeliti kot vsakodnevne dejavnosti, ki podpirajo poslovna področja.

- oceniti vlogo organizacijskih enot in storitev, ki jih zagotavljajo;
  - opredeliti ustrezne elemente, kot so sredstva, obveznosti, zaposleni, viri, sistemi in aplikacije, ki so povezani z organizacijskimi enotami.
36. Institucije bi morale organe za reševanje opozoriti na morebitne težave pri ločevanju elementov organizacijskih enot od delov temeljnega obsega prenosa (prvi sloj) (v nadaljnjem besedilu: konflikti pri ločevanju), ki so nastale, ker elementov ni mogoče enostavno nadomestiti, ker bi lahko pomenili dodatna in nesorazmerna tveganja ali ker ločevanje ne bi optimalno prispevalo k uresnitvi ciljev reševanja. V postopku opredeljevanja morebitnih konfliktov pri ločevanju bi bilo treba upoštevati elemente iz odstavkov 37 do 44 teh smernic in se čim bolj opirati na načrte sanacije. Rezultat bi bilo treba upoštevati pri opredelitvi obsega prenosa v načrtu reševanja in oceni izvedljivosti strategije reševanja. Če so medsebojne povezave obsežne in obstajajo različni scenariji reševanja, se lahko ocena medsebojnih povezav izvede postopoma.

Finančne medsebojne povezave

37. Institucije bi morale v skladu z odstavkom 100 smernic o rešljivosti opredeliti povezave, na katere se nanašajo zaščitni ukrepi iz členov 76–80 Direktive 2014/59/EU, in jih sporočiti organom za reševanje.
38. Da bi se (i) izognili nepotrebni finančni motnjam in zagotovili zanesljivost finančnih storitev, ki se izvajajo v okviru obsega prenosa, ali (ii) omejili nestabilnost financiranja dejavnosti, ki naj bi se nadaljevale (tudi v okviru orodja izločitve sredstev za predhodni subjekt), bi bilo treba glavni obseg prenosa, kadar je to mogoče in v skladu z odstavkom 41 teh smernic, prenesti skupaj s povezanimi finančnimi obveznostmi in varstvom. Institucije, ki so v svoje načrte reševanja vključile strategije prenosa, bi pri načrtovanju reševanja zato morale:
- opredeliti finančne povezave med bilančnimi in zunajbilančnimi izpostavljenostmi in obveznostmi, zlasti pa danimi in prejetimi jamstvi (kadar je ustrezno, vključno z navedbo: obsega⁸; trajanja; pravic do predčasne prekinitve; klavzul o spremembi nadzora ali klavzul o navzkrižni ugotovitvi neplačila; ustrezne zakonodaje), ter pri tem razlikovati med zunanji jamstvi in jamstvi v skupini. Jamstva v skupini⁹ bi bilo treba oceniti posebej, da se preuči, ali bi jih bilo treba prenesti ali preklicati, ne da bi pri tem povzročili neželene težave;
  - opredeliti obstoječa varovanja pred tveganji, ki niso del zgoraj omenjenih zaščitnih ukrepov;
  - opredeliti organizacijske enote, odgovorne za zagotavljanje financiranja, in njihove pogodbene povezave z drugimi enotami ter pri tem upoštevati denarne pritoke in odtoke ter sekundarno likvidnost;

---

⁸ Kot so na primer patronatske izjave.

⁹ Jamstva v skupini je treba v kontekstu teh smernic na splošno razumeti kot mehanizme za prenos izgub.

- po potrebi oblikovati ureditve, ki bi zagotavljale ohranjanje obstoječih sporazumov med reševanjem in po njem, kontinuiteto vzajemnih transakcij ločenih enot in dostop ločenih enot do valut.

Pravne medsebojne povezave

39. Da bi podprle organe za reševanje, bi morale institucije opredeliti pravne medsebojne povezave med glavnim obsegom prenosa in preostalo institucijo, med drugim:

- a. na ravni med subjekti: (i) lastniške instrumente med subjekti; (ii) davčne povezave; (iii) obveznosti do drugih sodelujočih članov, kjer je ustrezno; (iv) pravno razmerje med subjekti in morebitne solidarnostne mehanizme ali institucionalne sheme za zaščito vlog; (v) ustrezne pogodbe z izključitvenimi klavzulami, na primer v zvezi s skupnim podjetjem ali drugimi partnerstvi, na primer z zavarovalnicami;
- b. na ravni organizacijskih enot: pravne medsebojne povezave zaradi obstoječih obveznosti opravljanja storitve v okviru sporazumov o ravni storitev ali zunaj njih, pogodb o zaposlitvi ali kolektivnih pogodb¹⁰ in pogodbenih določb, ki se nanašajo na sredstva in obveznosti posamezne enote.

40. Institucije bi morale opredeliti morebitne konflikte pri ločevanju, povezane z omenjenimi elementi, in organom za reševanje zagotoviti vse potrebne informacije, da bi pojasnile naslednje:

(i) morebiten vpliv opredelitve obsega prenosa na lastniško strukturo institucije in neodvisnost pridobitelja;

(ii) ali bi bilo mogoče drugi sloj obsega prenosa strukturirati tako, da se preprečijo nepotrebne izgube zaradi davčnih razlogov;

(iii) ali bi bilo treba dogovore o sodelovanju nadaljevati in ali bi lahko koristili obsegu prenosa;

(iv) ali bi bilo mogoče v okviru obsega prenosa nadaljevati članstvo v institucionalni shemi za zaščito vlog, partnerstvu ali podobnih solidarnostnih dogovorih, in morebitne sorodne obveznosti, povezane z obsegom prenosa, pri čemer bi morale institucije, kjer je ustrezno, oceniti tudi, ali opustitve za institucionalno shemo za zaščito vlog/partnerstvo (na primer tiste, predvidene v členu 113(7) in členu 49(3) Uredbe (EU) št. 575/2013) v postopku reševanja še naprej veljajo ali se prekličejo, in kaj bi to pomenilo;

(v) ali in v kakšnem obsegu so z obsegom prenosa povezana morebitna tveganja pravnih postopkov (tudi takšna, ki izhajajo iz samega postopka reševanja v skladu s smernicami organov za reševanje).

---

¹⁰ V skladu s členom 5(1) Direktive 2001/23/ES o ohranjanju pridobljenih pravic delavcev in člena 34(4) Direktive 2014/59/EU prenos pogodb o zaposlitvi lahko ni samodejen, če se pri prenosu uporabi orodje premostitvene institucije, prodaje poslovanja ali izločitve sredstev.

41. Organi za reševanje bi morali oceniti, v kakšnem obsegu bi bilo mogoče uporabiti pooblastila za spremembo ali odpoved pogodb iz člena 64(1) Direktive 2014/59/EU, da bi boljše opredelili drugi sloj obsega prenosa in odstranili nepotrebne medsebojne povezave.

Operativne medsebojne povezave

42. Institucije bi morale ekvivalente polnega delovnega časa povezati s sestavinami obsega prenosa (glej odstavek 35 teh smernic) in zagotoviti informacije o zahtevani usposobljenosti, potrebni za opravljanje dejavnosti iz obsega prenosa. Prav razumevanje usposobljenosti bo na koncu vplivalo na oceno nadomestljivosti zaposlenih in blaženje konfliktov pri ločevanju.

Poslovne medsebojne povezave

43. Institucije bi morale opredeliti poslovne medsebojne povezave, kot so morebitne povezave med organizacijskimi enotami, v okviru katerih se poslovno področje upravlja prek več organizacijskih enot ali pa se dohodki ustvarjajo z dejavnostmi, ki jih opravljajo različne organizacijske enote, vključno s sinergijami in strankami, za katere se opravljajo različne dejavnosti.
44. Organi za reševanje bi morali pri metodologiji za opredelitev obsega prenosa upoštevati poslovne medsebojne povezave, da (i) obseg, ki ga je treba prenesti na družbo za upravljanje, ne bi negativno vplival na franšizo podjetja (tudi na kritične funkcije in glavna poslovna področja), ki naj bi jo institucija v postopku reševanja obdržala in nadaljevala, (ii) ali da neločitev enot od institucije v postopku reševanja po drugi strani ne bi škodovala franšizi podjetja (tudi kritičnim funkcijam in glavnim poslovnim področjem), ki se prenese na potencialnega prevzemnika oziroma morebitne prevzemnike ali premostitveno institucijo.

4.3 Ocena čezmejnih dejavnikov

45. Institucije bi morale organom za reševanje na zahtevo zagotoviti informacije o pravu, ki se uporablja, in nacionalnih posebnostih v zvezi s sredstvi, elementi, poslovanjem in subjekti, vključenimi v obseg prenosa.
46. Institucije bi morale opozoriti na elemente, vključene v obseg prenosa ali zahtevane posebej, ki so prenosljivi zgolj znotraj iste države članice, in opredeliti morebitne rešitve.
47. Organi za reševanje bi morali za zagotovitev skladnosti s členom 67 Direktive 2014/59/EU in členom 30 Delegirane uredbe Komisije (EU) 2016/1075 v fazi načrtovanja reševanja z organi tretjih držav razpravljati o možnosti za izvajanje pooblastil za prenos za elemente, za katere se uporablja pravo tretje države. Organ za reševanje bo moral na podlagi izida te razprave oceniti, ali so naslednje možnosti uresničljive:
- (i) organ tretje države bo priznal pooblastila organa za reševanje za prenos;
  - (ii) organ tretje države ne bo priznal pooblastil organa za reševanje za prenos, a ne bo nasprotoval prenosu, ki ga odobri subjekt v postopku reševanja;
  - (iii) prenos bo mogoče izvesti zgolj, če se v reševanje vloži znatna količina denarja in časa.

48. Da bi organe za reševanje podprle pri oceni iz prejšnjega odstavka, bi morale institucije na podlagi pravnih značilnosti elementov, vključenih v obseg prenosa, preučiti – in o ugotovitvah obvestiti organe za reševanje – izvedljivost/verodostojnost:
- potrditvenega sporazuma, ki bi ga podpisala institucija v postopku reševanja, v katerem bi se priznal prenos na pridobitelja (kupca, premostitveno institucijo ali družbo za upravljanje) in potrdila njegova skladnost s pogoji, ki jih je določil organ za reševanje (v skladu s členom 67(1), točka (a), Direktive 2014/59/EU);
  - klavzul, odpornih na reševanje, v pogodbah, s katerimi bi se priznalo in nasprotno stranko obvestilo, da je pogodba lahko predmet izvajanja pooblastil za reševanje (v skladu s členom 67(1), točka (a), Direktive 2014/59/EU);
  - prenosa elementov, za katere se uporablja pravo tretje države, na ad hoc subjekt (kot je subjekt za posebne namene) v skladu z domačo zakonodajo, da bi bilo lastniške instrumente subjekta mogoče prenesti v okviru obsega prenosa.
49. Institucije bi morale organe opozoriti na morebitne zakone tretje države, v skladu s katerimi bi morale podpirati svoje odvisno podjetje, v okviru katerega naj bi se elementi tretjih držav vključili v obseg prenosa.

5. Operativni prenos

---

50. Opredelitev obsega prenosa je samo en korak izvajanja orodja za prenos. Priprava na operativni prenos bi morala biti ključen del ocene rešljivosti za strategije prenosa. Organi za reševanje in institucije bi morali imeti v zvezi s tem vzpostavljene ureditve, da bi se v skladu z oddelkom 4 pripravili na prodajo obsega prenosa, zato:
- bi morali organi za reševanje razviti postopek prodaje (oddelek 5.1.1), da bi podprli prodajo poslovanja, in preučiti dodatne pripravljalne ukrepe (oddelek 5.1.2), da bi podprli izvrševanje orodij za prenos;
  - bi morale tako institucije kot organi za prenos razviti zmogljivosti za reševanje konfliktov pri ločevanju, ki so opredeljeni v oddelku 4.2, in za pravočasno izvedbo prenosa (oddelek 5.2);
  - bi morale institucije vzpostaviti postopke za obvladovanje posledic prenosa in organom za reševanje dokazati, kako zanesljivi so (oddelek 5.3).
51. Kadar sta v strategiji reševanja za reševanje predvideni orodji izločitve sredstev in premostitvena institucija, bi morali organi za reševanje imeti vzpostavljene postopke za pravočasno vzpostavitev družbe za upravljanje v skladu s členom 42 Direktive 2014/59/EU in premostitvene institucije v skladu s členom 41 Direktive 2014/59/EU.

5.1 Priprava prodaje

5.1.1 Priprava postopka prodaje

52. Organi za reševanje bi morali v načrtih reševanja ali morebitni podporni dokumentaciji določiti način za nemoteno in čim preglednejšo izvedbo postopka prodaje iz odstavka 50(a).
53. Da bi zagotovili, da bo prodaja poslovanja izvedljivo/verodostojno orodje za reševanje, bi morali organi za reševanje ob podpori institucij vnaprej določiti seznam meril, ki naj bi jih izpolnjevali potencialni prevzemniki, pri čemer bi morali upoštevati lastnosti obsega prenosa in obstoječe značilnosti akterjev na trgu, pa tudi zunanje dejavnike (kot so zakonodajni preudarki v zvezi s koncentracijo na trgu in potrebnimi dovoljenji in njihovo pridobitvijo ter morebitne ovire pri vstopu na trg). Organom za reševanje bi bilo treba omogočiti, da se pri tem oprejo na informacije, ki so na voljo nadzornikom ali vključene v načrte sanacije.
54. Čeprav je strategija prodaje odvisna od opredelitve obsega prenosa (ki se razlikuje glede na posamezno institucijo in razmere), bi morali organi za reševanje določiti postopek prodaje in pri tem upoštevati vsaj naslednje elemente:
- časovnico postopka prodaje: časovni razpored z mejniki in rezultati;

- opredelitev operativnih pod-procesov z jasno razdelitvijo nalog med različne skupine in strokovnjake v okviru organov za reševanje, institucij, pristojnih organov in vseh zadevnih akterjev v skladu z odstavkoma 56 in 57;
  - sestavo in vlogo skupin in teles;
  - dokumentacijo, povezano s prodajnim okvirom in postopkom trženja (med drugim dokumentacijo v zvezi s pogoji transakcije, sporazume o zaupnosti in druge pravne dokumente, predloge za ponudnike, obrazec za ocenjevanje ponudb, seznam meril, dokumente v zvezi z oddajo javnega naročila in s tem povezana pooblastila za zunanje svetovalce, predloge za sporočila za medije);
  - zaupni komunikacijski kanal (ali več njih), komunikacijski načrt oziroma komunikacijske načrte ter informacije, podatke in poročila.
55. Organi za reševanje bi morali pri določanju časovnice v skladu s členom 10(7), točki (d) in (j), Direktive 2014/59/EU upoštevati različne mejnike, povezane s prenosom, zlasti pa referenčni datum za načrtovanje reševanja¹¹, datum vrednotenja¹², datum reševanja¹³ in datum oziroma datume prenosa.
56. Organi za reševanje bi morali opredeliti dovoljenja ali soglasja, za katera izvzeta iz člena 63(2) Direktive 2014/59/EU ne veljajo, in zagotoviti, da se bodo obravnavala v postopku prodaje. To lahko vključuje dovoljenje Evropske komisije v zvezi s koncentracijo z evropsko razsežnostjo v skladu z Uredbo Sveta (ES) št. 139/2004 z dne 20. januarja 2004 o nadzoru koncentracij podjetij (predpisi EU o nadzoru nad združitvami)¹⁴. Organi za reševanje bi morali razmisliti o vzpostavitvi komunikacije s tržnimi organi in drugimi organi, za katere se pričakuje, da bodo posegali v postopek prodaje. Omenjena komunikacija z drugimi organi bi morala biti pravočasna, časovnica prodaje pa zaradi nje ne bi smela postati neustrezna za doseganje ciljev reševanja.
57. Organi za reševanje bi morali, kjer je ustrezno, z drugimi organi za reševanje in pristojnimi organi razpravljati o čezmejnih skupinah, čezmejnem obsegu prenosa ali čezmejnih transakcijah, da bi se dogovorili o razporeditvi nalog, izmenjavi informacij in časovnici, redno posodabljali okvir prodaje ter zagotovili vzpostavitev zaupnih komunikacijskih kanalov. Razprave se lahko na primer organizirajo v okviru kolegijev za reševanje, če ti obstajajo, ali skupin za krizno upravljanje, če te obstajajo (za globalne sistemsko pomembne institucije), sicer pa na ad hoc podlagi in na manj formalen način.

---

¹¹ V skladu s členom 5 Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2018/1624 z dne 23. oktobra 2018 o določitvi izvedbenih tehničnih standardov v zvezi s postopki, standardnimi obrazci in predlogami za zagotavljanje informacij za potrebe načrtov reševanja za kreditne institucije in investicijska podjetja v skladu z Direktivo 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta ter o razveljavitvi Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2016/1066 (UL L 277, 7.11.2018, str. 1).

¹² V skladu s priročnikom organa EBA o vrednotenju za namene reševanja (*Handbook on valuation for purposes of resolution*).

¹³ Kakor je opredeljeno v členu 1(j) Delegirane uredbe Komisije (EU) 2018/345.

¹⁴ Uredba Sveta (ES) št. 139/2004 z dne 20. januarja 2004 o nadzoru koncentracij podjetij (Uredba ES o združitvah) (UL L 24, 29.1.2004, str. 1).

58. Organi za reševanje bi morali zagotoviti, da se lahko njihov postopek prodaje uporabi v vsaj dveh scenarijih: pri prodaji, ki sproži postopek trženja v skladu s členom 39 Direktive 2014/59/EU (to lahko razumemo kot „strateško prodajo poslovanja“), in prodaji brez postopka trženja v skladu s členom 39(3) Direktive 2014/59/EU (to lahko razumemo kot „pospešeno prodajo poslovanja“).
59. Organ za reševanje bi moral biti v skladu s smernicami organa EBA o učinkovitosti orodja prodaje poslovanja¹⁵ pripravljen opraviti oceno izvedljivosti postopka trženja, in sicer čim prej in najpozneje do razglasitve, da institucija propada ali bo verjetno propadla.
60. Postopek prodaje bi moral omogočati, da se med vikendom, ko poteka reševanje, nemoteno izvede pospešena prodaja poslovanja. Da se to zagotovi, bi moral organ za reševanje imeti možnost, da v skladu z razmerami na trgu in obsegom prenosa na datum razglasitve, da institucija propada ali bo verjetno propadla, posodoblja (na primer na podlagi dejavnosti spremljanja trga, obstoječega dostopa do najnovejših relevantnih podatkov o trgu ali obstoječih zadevnih postopkov, v zvezi s katerimi je potrebna strokovna podpora) seznam meril, ki bi jih morali izpolnjevati potencialni prevzemniki, in vnaprej določen seznam morebitnih pridobiteljev v skladu z odstavkom 19 teh smernic. Organ za reševanje bi moral čim prej oceniti, kakšne posledice bi lahko imela pospešena prodaja poslovanja glede na pravila o državni pomoči, in zagotoviti, da se izvede tako, da se morebitne posledice čim bolj zmanjšajo¹⁶.
61. Kar zadeva strateško prodajo poslovanja, bi organi za reševanje morali imeti možnost, da v skladu z oddelkom 4.1 in odstavkom 19 teh smernic posodobijo merila, ki naj bi jih izpolnjevali potencialni prevzemniki. Postopek prodaje bi moral omogočati nemoteno izvršitev strateške prodaje poslovanja in zagotavljati odprt, pregleden in nediskriminatoren postopek trženja (tržne zahteve), da se zagotovi čim višja prodajna cena in opredelijo morebitna nasprotja interesov. Ta merila bi morala vključevati različne kazalnike v zvezi s finančno, pravno in operativno zmogljivostjo potencialnih prevzemnikov. Kazalniki bi morali biti povezani z obsegom prenosa in ne bi smeli biti zasnovani tako, da bi zagotavljali prednost predhodno določenim potencialnim kupcem. Organ za reševanje lahko zaprosi za načrte, ki bi vsebovali postopek, v skladu s katerim bi moral potencialni kupec integrirati obseg prenosa, in v katerih so poudarjene zahtevane zmogljivosti.
62. Organi za reševanje bi morali biti pripravljeni, da zaprosijo za zunanjo pomoč (tudi svetovalcev, pravnih svetovalcev ali revizorjev) v zvezi s postopkom prodaje ali prenosom pooblastila za postopek trženja. Naloge, za katere je odgovoren organ za reševanje, se ne bi smele prenesti, organ za reševanje pa bi moral vzpostaviti postopek za izbiranje in imenovanje zunanjih svetovalcev z določenim mandatom na podlagi predhodno določenih meril, jih nadzorovati in spremljati njihov prispevek, obenem pa preprečevati nasprotja interesov in zagotavljati spoštovanje zaupnosti. V mandatu bi morali biti med drugim jasno opredeljeni cilji in rezultati, pričakovana usposobljenost in viri, časovnica ali plačila.

---

¹⁵ Smernice organa EBA o dejanskih okoliščinah, ki predstavljajo stvarno grožnjo za finančno stabilnost, in elementih, povezanih z učinkovitostjo orodja prodaje poslovanja, v skladu s členom 39(4) Direktive 2014/59/EU (EBA/GL/2015/04).

¹⁶ V skladu z EBA Final Q&A2015_2339.

5.1.2 Notranje ločevanje

63. Ocena rešljivosti iz oddelka C Priloge k Direktivi 2014/59/EU naj bi temeljila na oceni pravnih in korporacijskih struktur institucije (točka (2) omenjenega oddelka), zapletenosti te strukture in težavah pri povezovanju poslovnih področij s subjekti v skupini (točka (16) omenjenega oddelka) ter na združljivosti te strukture z izbranim orodjem oziroma orodji za reševanje (točka (21) omenjenega oddelka). Organi za reševanje bi zato morali preučiti, kako se najbolje pripraviti na orodje izločitve sredstev, saj lahko elementi obsega prenosa pripadajo različnim pravnim subjektom ali spadajo na več poslovnih področij, in brez poseganja v pooblastila iz člena 17 Direktive 2014/59/EU po potrebi spodbujati ločevanje portfeljev, tako da:
- a. od institucij zahtevajo, da vzpostavijo operativne protokole (glej odstavek 75), ki bi določali, kako izločiti prizadeto premoženje¹⁷, ki spada na eno poslovno področje ali pripada enemu pravnemu subjektu, kadar strategija reševanja predvideva možnost uporabe izločitve sredstev in kadar so portfelji, za katere bi lahko to orodje uporabili, razpršeni po skupini;
  - b. ocenijo, kako bi lahko rešitve za sanacijo iz točke (14) oddelka A Priloge k Direktivi 2014/59/EU pripomogle k ločevanju prizadetega premoženja od preostale skupine.
64. Kadar so institucije zaprosene, da predstavijo možnosti za ločevanje prizadetega premoženja, bi morale navesti, kako bodo njihovi ukrepi:
- olajšali diagnostične postopke iz smernic organa EBA o vrstah testov, pregledov ali postopkov, na podlagi katerih se ugotovi, ali so potrebni podporni ukrepi¹⁸, saj bi se večina prizadetega premoženja nahajala v eni izbrani poslovni enoti;
  - omogočili ustrezno opredelitev pogodbenih ovir in pravnih zahtev v zvezi s prizadetim premoženjem ter drugih vrst težav pri prenosu;
  - omogočili lažje vrednotenje prizadetega premoženja (in posledično neprizadetih poslovnih področij, zaradi katerih je bilo izbrano dopolnilno orodje za reševanje);
  - zagotovili visoko raven usposobljenosti v poslovni enoti, ki se bo ukvarjala s prizadetim premoženjem;
  - pripomogli k oblikovanju namenskega nabora podatkov, ki bo zajemal vprašanja glede zavarovanja s premoženjem in pravic v zvezi s prizadetim premoženjem;
  - prispevali k opredelitvi posebnih storitev, potrebnih za te elemente, in začetku izvajanja ureditev za njihovo upravljanje;

---

¹⁷ Prizadeto premoženje je treba za namene teh smernic razumeti kot oslABLJENA ali nedonosna sredstva, kakor so omenjena v uvodni izjavi 59 Direktive 2014/59/EU.

¹⁸ Smernice organa EBA o vrstah testov, pregledov ali postopkov, na podlagi katerih se ugotovi, ali so potrebni podporni ukrepi iz člena 32(4)(d)(iii) direktive o sanaciji in reševanju bank (EBA/GL/2014/09).

- pripomogli k ločevanju potrebnih virov (tudi finančnih in kadrovskih), ki bi jih bilo nato na točki reševanja mogoče enostavneje prenesti, zlasti s pomočjo sporazumov o opravljanju storitev.

65. Institucije bi morale, kadar je ustrezno, dokazati tudi, da so sposobne vzpostaviti pravne subjekte v skladu z odstavkom 48 teh smernic.

5.2 Ureditve za zagotovitev nemotenega ločevanja

5.2.1 Pravni vidiki

66. Institucije bi morale, kadar je ustrezno, v skladu s členom 67(1), točka (a), Direktive 2014/59/EU oceniti to, v kakšnem obsegu se pravo države članice dejansko uporablja za pogodbo, ki jo ureja pravo tretje države, in dejansko uporabo pristojnosti za reševanje¹⁹.

67. Institucije bi morale oceniti, v kakšnem obsegu bi bilo mogoče spremeniti pogodbene značilnosti, da ne bi bilo potrebno obvestilo ali dovoljenja, ki niso izvzeta v skladu z Direktivo 2014/59/EU.

68. Institucije bi morale organom za reševanje pomagati pri opredelitvi morebitnih sprememb statuta ali pravne oblike, ki bi bile potrebne za prenos določenega obsega prenosa, saj subjekta zaradi drugačne pravne oblike pridobitelja ali nasprotujočih si določb v statutu morda ne bi bilo mogoče prenesti v njegovi sedanji pravni obliki. V načrtu reševanja bi morali biti določeni postopek in potrebni ukrepi za pravočasno obravnavo teh vprašanj.

5.2.2 Finančni vidiki

69. Kadar sta za zagotavljanje kontinuitete obsega prenosa potrebna dostop do valut ali kontinuiteta vzajemnih transakcij, kot je poudarjeno v oceni iz odstavka 69 smernic organa EBA o rešljivosti, bi morale institucije v skladu s pričakovanji organa za reševanje zagotoviti, da so vzpostavljene ureditve za zagotavljanje te kontinuitete. Predhodno bi se lahko na primer pripravili korespondenčni bančni sporazumi, ki bi zagotavljali, da bi se posli iz obsega prenosa lahko po potrebi še naprej izvajali v potrebnih valutah. V skladu z Direktivo 2014/59/EU bi morali biti prenosljivi tudi obstoječi sporazumi.

70. Institucije bi morale pri uporabi orodja za prenos organe za reševanje podpirati pri opredelitvi vloge solidarnostnih mehanizmov (institucije s centralnim organom) ali morebitnih obstoječih institucionalnih shem za zaščito vlog ter pri zagotavljanju hitre ločitve in rešljivosti.

---

¹⁹ Pogodbe tretjih držav, na katerih temelji pravni prenos zadevnih sredstev, pravic in/ali obveznosti, naj bi v vsakem primeru vsebovale značilnosti, odporne na reševanje, in priznavale, da se lahko v zvezi z njimi izvajajo pooblastila za reševanje, v okviru katerih se lahko omejujejo pravice ali obveznosti („pooblastila za mirovanje“) v skladu z Direktivo 2014/59/EU, ter o tem obveščale nasprotno stranko.

5.2.3 Operativni vidiki

71. V primeru delnega prenosa na različne prevzemnike (na primer družbo za upravljanje in premostitveno institucijo) ali na prevzemnika, ne da bi institucija v postopku reševanja prenehala (na primer kadar se uporabi kombinacija reševanja s sredstvi upnikov in izločitve sredstev), pooblastilo iz člena 64(1), točka (d), Direktive 2014/59/EU morda ne bo zadostovalo za ohranitev dostopa do vseh storitev. Institucije bi organe za reševanje zato morale obvestiti, ali je v pogodbo s ponudnikom storitev mogoče vključiti klavzule o tristranskem dostopu.
72. *[Podjetje za skupne storitve]* Organi za reševanje bi morali preučiti, ali sedanji model zagotavljanja storitev vpliva na ločljivost obsega prenosa, in razmisliti o izvajanju ureditev iz odstavka 34 smernic organa EBA o rešljivosti.
73. *[Načrti za obvladovanje nepredvidljivih razmer za infrastrukture finančnih trgov (FMI)]* Institucije bi morale upoštevati navodila iz oddelka 4.1.2 (zlasti odstavka 50) smernic organa EBA o rešljivosti in:
- oceniti, kako se bo dostop do potrebnih FMI prenesel na subjekt, odgovoren za vzdrževanje kontinuitete kritičnih funkcij/glavnih poslovnih področij, in/ali kako se lahko vzpostavi posredni dostop. Če institucija v postopku reševanja postane subjekt za prenehanje (po uporabi orodja za prenos v skladu s členom 37(6) Direktive 2014/59/EU) ali če gre za družbo za upravljanje, se lahko dostop do FMI omeji. Zato bi bilo treba zagotoviti posredni dostop prek stalnega subjekta in sprejeti namenske ureditve – subjekt, ki obstaja naprej, bi med drugim moral obdržati identifikacijsko kodo podjetja (BIC), storitve povezljivosti in komunikacijske storitve institucije v postopku reševanja;
  - preučiti obstoječe mehanizme za prehod, hitre postopke za prijavo za dostop do FMI ali možnosti za pisno pooblastilo, da bi zagotovile nadaljnji dostop do FMI za obseg prenosa;
  - na zahtevo organov za reševanje oceniti vpliv prenosa na storitve, ki jih institucija zagotavlja infrastrukturam finančnih trgov in/ali drugim strankam.

5.3 Izvajanje stranskih postopkov

74. Za prodajo obsega prenosa bodo poleg priprave postopka prodaje potrebne dodatne dejavnosti, omenjena prodaja pa bi lahko imela tudi stranske učinke, na katere bi se bilo treba pripraviti in jih obvladati, da se zagotovi nemoten prenos, in sicer tako z vidika institucije kot organov za reševanje.

Posebni vidiki v zvezi z izvedbo prenosa, pomembni za institucijo

75. Institucije bi morale razviti notranje postopke in pripravljalne ukrepe, da bi zagotovile verodostojnost in izvedljivost prenosa. Ti postopki bi morali vključevati ureditve upravljanja, tudi jasno navedbo odgovornosti, poti poročanja in vlog odborov, opredelitev postopkovnih ukrepov in ukrepov za preverjanje, ureditev komunikacije, opis sistemov upravljanja informacij,

ki usmerjajo te postopke, ter dodatne informacije, ki jih je treba pridobiti od tretjih oseb. Omenjene postopke bi bilo treba na zahtevo organov za reševanje opisati v namenskih operativnih protokolih in jih preskusiti, da se zagotovi njihovo ustrezno delovanje. Na seznam potrebnih postopkov bi bilo treba vključiti elemente, navedene v nadaljevanju tega besedila.

76. *[Bilančno prilagajanje]* Prenos se izvede v kombinaciji z odpisom in konverzijo kapitalskih instrumentov, lahko pa tudi v kombinaciji z reševanjem s sredstvi upnikov. Za prodajo poslovanja mora biti poslovanje tržljivo. Institucije bi morale vzpostaviti postopke za izvedbo računovodskih uskladitev in pravočasno prepoznavanje izgub pred prenosom, da se te ne bi prenesle na subjekt, ki obstaja naprej.
77. Če institucije v postopku reševanja ne prenehajo, bi morale biti sposobne podpreti pripravo bilance stanja po reševanju, v kateri bi se upoštevali odprava pripoznanja obsega prenosa in njegovi prihodki v skladu z vnaprej dogovorjenimi računovodskimi standardi. Teh bilanc stanja v fazi pred reševanjem ni treba stalno posodabljati, vendar bi morale institucije dokazati, da lahko organom za reševanje hitro zagotovijo bilance stanja po reševanju, in sicer za obseg prenosa, ki so ga v sodelovanju z institucijo opredelili organi za reševanje.
78. *[Pravni pregled]* Institucije bi morale opraviti pravni pregled pogodb, ki se nanašajo na obseg prenosa in na katerih temelji ocena iz odstavka 40. Pravni pregled pogodb bi se moral osredotočati na:
- pogodbene določbe, ki bi lahko otežile prenos, ne glede na to, ali bi jih organ za reševanje v skladu s členom 64 Direktive 2014/59/EU morda lahko spremenil ali ne, in ki določajo pravno obveznost (vključno s posebno komunikacijo s strankami ali organi, dovoljenjem ali zahtevami za registracijo) v primeru prenosa ali za izvedbo prenosa;
  - obstoječa večkratna zastava premoženja (če je stranka za različne pogodbe zastavila isto zavarovanje);
  - veljavne posebne nacionalne predpise, kot so predpisi glede kritih obveznic, ki bi lahko določali nekatere pogoje za prenos (glej oddelek 4.3 teh smernic);
  - obstoječe pravdne postopke in pogodbene določbe, ki bi lahko povzročile pravdne postopke med reševanjem in po njem.
79. *[Izvajanje obsega prenosa]* Institucije bi morale vzpostaviti postopek za izvedbo metodologije za opredelitev obsega prenosa, ki jo določi organ za reševanje, ter opredeliti in izvesti upravne in pravne obveznosti, povezane z njo (kot je na primer registracija).
80. *[Opredelitev davčnih posledic]* Institucija bi morala opredeliti in preučiti vse davčne posledice prenosa in o svojih ugotovitvah obvestiti organ za reševanje. Prenos deležev ali sredstev lahko povzroči težave glede obdavčitve.

81. *[Kontinuiteta storitev]* Institucije bi morale v svoje operative protokole za prenos v skladu z odstavkom 22 smernic organa EBA o rešljivosti vključiti načrte za prehod, v katerih bi bili skupaj z drugimi ureditvami določeni postopki za pripravo prehodnih sporazumov o storitvah ali sporazumov o ravni storitve na zahtevo, da bi v skladu s pričakovanji organov za reševanje zagotovile izvajanje ureditev za kontinuiteto storitev FMI in ureditev za prehod, ki naj bi veljale za predhodni subjekt.
82. *[Poslovni načrt]* Institucije bi morale na zahtevo organov za reševanje pravočasno pripraviti in predložiti poslovne načrte ali sorodno dokumentacijo. V primeru odkupa deležev v okviru prodaje poslovanja bo za trženje obsega prenosa poleg obsežnega nabora podatkov najverjetneje potreben tudi poslovni načrt. Pričakovanja glede vsebine tega poslovnega načrta bi bilo treba določiti skupaj z organom za reševanje.

Posebni vidiki v zvezi z izvedbo prenosa, pomembni za organ

83. Organi za reševanje bi morali opredeliti postopke za nemoteno izvedbo prenosa med reševanjem, zlasti:
- načine in postopke odločanja za uporabo pooblastil iz členov 63 in 64 Direktive 2014/59/EU;
  - spreminjanje obsega prenosa, zlasti po končnem poročilu o vrednotenju, da bi omogočili morebitne prenose nazaj na institucijo v postopku reševanja;
  - morebitne druge obveznosti, ki veljajo v posamezni državi.

5.4 Zmogljivosti sistemov upravljanja informacij

84. Institucije bi morale biti organom za reševanje sposobne pravočasno predložiti točne informacije, da bi ti lahko sprejemali informirane odločitve pred in med reševanjem ter po njem. Morale bi imeti vzpostavljene ustrezne sisteme upravljanja informacij in tehnološke infrastrukture, da bi lahko v skladu s členom 11 Direktive 2014/59/EU pravočasno izvedle strategijo reševanja.
85. Institucije bi morale biti v skladu z načelom sorazmernosti na zahtevo organov za reševanje sposobne predložiti podrobne informacije o sestavinah obsega prenosa in posodobiti podatke, potrebne za prenos, da bi podprle postopke iz odstavka 75 teh smernic; časovna razlika med presečnim datumom informacij in datumom reševanja bi morala biti čim manjša. Informacije bi morale biti dovolj podrobne za ločeno vrednotenje posameznih prenesenih elementov, organu za reševanje pa bi morale omogočati, da določi podrobnosti ločitve in prenosa ter opredeli elemente prenosa v skladu s tem, kar je potrebno za nacionalni izvedbeni akt.

Informacije za opredelitev glavnega obsega prenosa

86. Institucije bi morale k opredelitvi obsega prenosa prispevati z informacijami na ravni posameznih elementov (obveznosti, sredstev in pravic), vključno s:

- povezovanjem kritičnih funkcij in glavnih poslovnih področij s posameznimi elementi;
- klasifikacijo elementov (na primer z navedbo vrst sredstev/obveznosti, informacij o nasprotni stranki in vrsti zavarovanja);
- kazalniki kakovosti sredstev in tveganja (kot so klasifikacija donosnih/nedonosnih kreditov, informacije o tveganju prilagojenih sredstvih in zavarovanju, visokokakovostnih likvidnih sredstvih);
- pravnimi vidiki (vključno z veljavnim pravom in priznanjem pooblastil za prenos iz Direktive 2014/59/EU ter morebitnimi pogodbenimi ovirami za prenosljivost zadevnega instrumenta);
- računovodskimi informacijami (kot so čista vrednost sredstev, zunajbilančni znesek in vrednost rezervacij za kreditne izgube), če je potrebno.

87. Organi za reševanje bi morali določiti pričakovanja glede podatkov, povezanih s prenosom in orodji za prenos, ki naj bi v skladu z načelom sorazmernosti, določenim v Direktivi 2014/59/EU, dopolnjevali prejšnji odstavek.

88. Če se uporabi orodje izločitve sredstev, bi morale institucije razviti zmogljivosti za izvedbo diagnostičnih postopkov, ki jih določi organ za reševanje v skladu z načeli iz smernic organa EBA o vrstah testov, pregledov ali postopkov, na podlagi katerih se ugotovi, ali so potrebni podporni ukrepi²⁰.

Podatki za oceno medsebojnih povezav

89. Institucije bi morale biti v skladu z oddelkom 4.2 teh smernic sposobne opredeliti:

- medsebojne povezave, ki jih ščitijo členi 76–80 Direktive 2014/59/EU, vključno z dogovori o pobotu, zavarovanimi obveznostmi in zadevnimi zavarovanji s premoženjem;
- medsebojne povezave, ki jih Direktiva 2014/59/EU ne ščiti neposredno – produkte bi bilo na primer treba povezati z identifikatorji pogodb, da se opredelijo elementi, ki so del iste pogodbe, in povezave med različnimi pravnimi subjekti, na primer v obliki patronatske izjave.
- ekonomske in poslovne povezave, na primer informacije o razmerjih varovanja pred tveganjem in razmerjih s strankami, ali

---

²⁰ EBA/GL/2014/09.

- tveganja pravnih postopkov.

Posebne smernice v zvezi z orodjem prodaje poslovanja

90. Institucije bi morale v operativnih protokolih o prenosu pojasniti, kako lahko hitro vzpostavijo virtualno podatkovno sobo, ki bi vsebovala zadostne informacije za skrbni pregled kupca obsega prenosa in izvedbo postopka prodaje v skladu z zahtevami organa za reševanje.
91. Institucije bi morale vzpostaviti ureditve za pripravo poslovnih načrtov, ki se lahko razdelijo na načrt za preneseni portfelj in načrt za portfelj, ki ostane pri predhodni instituciji.

Sistemi upravljanja informacij za zagotavljanje neprekinjenega poslovanja

92. Institucije bi morale dokazati, kako je mogoče ločitev za namene prenosa hitro uvesti v bančne sisteme in pri tem zagotoviti neprekinjene zmogljivosti sistemov upravljanja informacij (kot je ločitev računovodskih vnosov) tako za predhodni subjekt kot subjekt, na katerega se prenese obseg prenosa, kadar je to predvideno v strategiji reševanja in v skladu z odstavkom 81 teh smernic²¹.

Druge zmogljivosti sistemov upravljanja informacij

93. Sistemi upravljanja informacij bi morali biti dovolj prilagodljivi, da omogočajo spremembe obsega prenosa po reševanju (ponovne prenose). Takšne spremembe bi morale biti na primer nemudoma vidne v upravljavskih računih.

---

²¹ Pa tudi s točko (11) oddelka C Priloge k Direktivi 2014/59/EU.